

bleve førte f. Ex. i London i 1848—49, var det netop vor oprindelige Gesandt dervæds, som i Hovedsagen levede Forhandlingerne. Min ærede Nabo til Svire (Det. Hansen) har givet Anvisning paa Aristokratiet til at repræsentere Danmark i Udlandet, og det er ganske vist en overordentlig god Anvisning; men der hører jo dertil en lille nødvendig Betingelse, nemlig at Aristokratiet virkelig skulde føle sig overordentlig tiltrukket af slige diplomatiske Poster; det er, som sagt, en aldeles nødvendig Betingelse for, at dette Eldorado skal kunne opnaas. Jeg skal imidlertid bemærke, at jeg for mit Bedkommende godt kan forstaa, at Aristokratiet, der jo her i Landet hovedsagelig, navnlig naar det er rigt, er knyttet til Sord-besiddelsen, foretrækker en Forbliven i Danmark for Indtagelsen af en diplomatisk Post som Repræsentant for et saa lille Land som Danmark, en Stilling, der ganske vist, set fra Udenforstaaendes Standpunkt, kan have noget overordentlig Tiltrækkende ved sig, men som først ses i det rette Lys, naar den betragtes i Forhold til de andre Nationers Repræsentanter, og navnlig i Forhold til den Bægt og Indskydelse, som en saadan Diplomat kan haabe at faae. — Der var et eneste Spørgsmaal, jeg gjerne vilde tillade mig at fremdrage, idet jeg ønskede at spørge den høitagtede Udenrigsminister, om der ikke har været tænkt paa fra vort Lands Side, saaledes som det er Tilfældet fra mange andre Landes, at søge at faae ansat i det Mindste ved de vigtigere Staters Hoffer militære Attachéer. Det er Noget, som koster meget lidt, og det er en Institution, som er af overordentlig stor Vigtighed. Naar man vælger Personerne paa en passende Maade, saa er det meget let at faae Oplysninger og Vink med Hensyn til mange Ting vedrørende f. Ex. militære Forhold, som det ellers kun er muligt at skaffe ad overordentlig møjsommelige Veie, og som selv ved Henvendelse til Gesandtskaberne meget sjældent kunne faas, fordi saadanne Oplysninger mindre maa erhverves ad den rent diplomatiske Veie end gennem de sociale Forbindelser, som Bedkommende er i Stand til at erhverve sig. Det er jo bekjendt, at i store Stater holdes saadanne militære Attachéer ikke alene ved de største Hoffer, men vi have jo endog fornøylig Exempel paa, at Frankrig har sendt en militær Attaché til vort Hof. Jeg vilde, som sagt, gjerne spørge den høitagtede Udenrigsminister, om ikke noget Saadant har været paatænkt hos os, og om der ikke er Mulighed for, at denne Sag kunde blive ført igjennem.

Udenrigsministeren: Jeg skal dertil kun ganske kort svare, at denne Sag vistnok har været under Overveielse i Ministeriet, men at man paa den anden Side har ment, at det har været tilstrækkeligt, naar man i de senere Aar har kunnet sende forskjellige Officerer til Leirsamlingerne

i flere Lande, for at deltage i disse og bese Fæstninger; man har troet, idet Mindste for det Første at maatte nøies dermed. Jeg skal isøvrigt sikkert tage denne Sag under Overveielse; men maa i Dvrigt dog sige, at det væsentligst vil afhænge af min ærede Kollega, Krigsministeren, hvorvidt den vil kunne fremmes, eller ikke.

Ordføreren: Det synes at fremgaa af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), at Rigsdagen Aar for Aar i en Række af Aar har afnappet paa de Bevillinger, der her er Tale om. Dette maa imidlertid bero paa en Misforstaaelse af det ærede Medlem. Jeg veed ikke, fra hvilken Tid han mener, at hans Betragtning skal gjælde, men for en lang Række af Aar tilbage i Tiden gjælder den vist ikke, og jeg veed ikke, hvilke Forbringere fra Udenrigsministerens Side der skulde være tilbageviste af Folkethinget i de senere Aar, selv om vi gaa flere Aar tilbage. Utsaa ved Siden af at fremsætte saadanne almindelige Betragtninger, at man er paa en gal Veie og er i Modsigelse med sig selv o. s. v., naar man fordrer gode Repræsentationer, og dog stædse afknapper, maa man fremføre bestemte Tal, for at godtgjøre, at det, man bebrejder Rigsdagen, virkelig forholder sig saa. Det ærede Medlem fremsatte en Betragtning, som dog maa ske nepp holder Stik, den nemlig, at man ikke kan have en Dom om en Ting, naar man ikke selv har en personlig Erfaring om de Forhold, der nærmere i staa i Forbindelse med Sagen, og saaledes kan man heller ikke have en Dom om, hvad vi passende maa lønne vore Gesandter i Udlandet med, fordi man, selv om man havde reist i Udlandet, dog ikke selv havde været under saadanne Forhold. Hertil vil jeg bemærke, at vi jo heller ikke kunne lide paa det ærede Medlems Dom, thi det ærede Medlem har jo heller ikke været i en saadan Stilling; han, som flere Andre af os, kan vel have opholdt sig enkelte Uger paa et eller andet Sted, men efter hans egen Theori kan der jo dervæds ikke hentes nogen Erfaring. Vi kunne derfor ikke stole paa det ærede Medlems Anvisninger, naar han paastaar, at Udenrigsministeren skulde have forlangt mange Gange mere, og at Forlangendet burde have været honoreret; thi det ærede Medlem har ligesaa lidt Kjendskab til disse Forhold som vi, og jeg er tilbøielig til at tro, at det maa ske vil være gaet mange af vore Udenrigsministre paa samme Maade, og vel ogsaa den nærværende ærede Udenrigsminister, uagtet han tilvisse har adskillig Erfaring i den Retning, som det ærede Medlem sigtede til; saavidt mig bekjendt, har den ærede Udenrigsminister ikke været i det Tilfælde at være Gesandt i Udlandet, og skulde Nogen ogsaa have været Gesandt paa et enkelt Sted, saa er det ikke derved sagt, at han kjender Forholdene paa andre Steder; Forholdene kunne jo være meget forskellige